

A portrait of Zhuliyeta Serafimova, a woman with dark hair styled up, wearing a white high-collared jacket. She is standing with her arms crossed, looking directly at the camera. The background is a warm, golden-brown color, possibly a wall or curtain. In the top left corner, there is a decorative graphic element with blue, black, and yellow brushstrokes.

ЖУЛИЕТА СЕРАФИМОВА

Генерален директор на Grand Hotel Millennium Sofia и член на УС на Grand Hotel Sofia и Grand Hotel Millennium Sofia, председател на ВАНЕ (Bulgarian Association of Hospitality Executives), член на УС на Сдружение „Национален борд по туризъм“ и член на Академичния съвет на програмата „Туризъм“ на НБУ

Трябва да се научим да успяваме заедно

✍ Мария Георгиева ■ Юлиан Донов

Несигурността ще стане част от нашето ежедневие и само устойчиви лидери с адаптирани стратегии и бизнес модели ще оцелеят и просперираат.

Q&A

АЛЕКСАНДЪР ШПАТОВ: Какво е личното ви усещане към настоящия момент – за по-добро или по-лошо бъдеще?

Обективно погледнато и в контекста на актуалните събития, бих казала, че бъдещето е все по-непредсказуемо. Липсва цялостното усещане за ясен хоризонт, ред, просперитет и нагласа към развитие с цел създаване на обществена стойност. Светът върви към индивидуализъм, еготизъм и самоизолация отвъд симптомите на пандемията и очаквам това да се превърне в трайна тенденция. Със сигурност промяната е разтърсваща. Нека я приемем и пристъпим към действия. Едни индустрии ще станат по-перспективни от други и хората с визия трябва да променят портфолиото си за инвестиции и да го диверсифицират. Несигурността ще стане част от нашето ежедневие и само устойчиви лидери с адаптирани стратегии и бизнес модели ще оцелеят и просперираат. Останалите ще трябва да си намерят ново занимание.

ВЛАДИМИР НИКОЛОВ: Какво искате да научат от вас хората, които водите напред?

Бих искала да знаят, че в живота има баланс, колкото и несправедливо или странно да ни изглежда в момента. Както и че съществува цикличност при големите промени, чийто времеви диапазон ще намалява. Все по-често ще ни се налага да рестартираме. Това означава, че трябва да мислим все по-бързо, да работим все по-умно и да се научим да успяваме не поотделно, а заедно.

МАКСИМ ЕШКЕНАЗИ: Какво ви мотивира да продължите напред?

Трудно е да дефинирам източниците си на мотивация, това е вътрешен естествен процес, в който невинаги намирам логика. Може би съм заплениена от хотелиерството само по себе си като една необятна глобална индустрия, която изисква от работещите в нея много – време, енергия, емоция, кураж. Признавам, че чувствам отговорност към бъдещето на хората, които са с мен и са не само с голям професионален, но и чисто личностен потенциал – очаква ги дълга и неравна професионална пътека, затова имат нужда от още малко опора. Не на последно място помага ми моята лична нагласа „да случвам“ нещата. Навикът да довеждам до успешен край всичко, с което се заема, както и любопитството да узная какво ни очаква там, където още не виждаме – отвъд хоризонта.

ПЕТЪР АНДРОНОВ:

„Стаята, в която се случи“, „Теория на всичко“, „Тетрадката“ или „Тогава не остана никой“?

„Теория на всичко“ ние можем да измислим, но за случващото се в реалния живот от „Тетрадката“ няма да научим. И само като попитам гласно къде е „Стаята, в която се случи“, а преди това се сътвори един глобален социален експеримент, който обсеби много умове, но и сривна много мечти, настана тишина. „Тогава не остана никой“, за да даде смислен отговор.